

гледамъ, много мълчи госпожицата и чини ми ся чи присъжтствието ми не я никакъ благодари.

Фросинка.

Знаете . . . като вы видѣ тѣй ненадѣино, тя ся побърка ; тапа знаете чи момичетата ги е всякога срамъ да искажатъ въ началото онова, което усѣщатъ.

Грабчо.

Добрѣ казвашъ. (*къмъ Марія*) На и дъщеря ми гдѣто иде да ви поздрави.

СЦЕНА ДЕВЯТА.

ГРАБЧО, ЛАЛКА, МАРИЯ, ФРОСИНКА.

Марія.

Много время отложихъ, госпожице, посѣщеніето, което длѣжнѣяхъ да ви направя. Искамъ ви прошка за това.

Лалка.

Сторихте, госпожице, онова, което бѣхъ длѣжна да сторя азъ найнапредъ. Предварихте мя. (*поздравляватъ ся една друга*).

Грабчо.

Гледате ли колко голѣма дъщеря имамъ ? тѣй расте всякога буренътъ.

Марія, polegичка на Фросинка.

Охъ какъвъ безсолень человекъ !